

Son dos nenas de mistó
 qu' al mes fret fan engrescá;
 si la primera bé vá,
 la segona no es pitjó.
 Forman part d' un gran serrallo,
 mes nutrit que 'l del sultán,
 y totas piegadas van
 à uns preus módichs... qu' ara 'm callo.

Ellas dós y sas amigas
 se venen, pero aixó sí,
 'l que las compra pot di
 que ja ha acabat las fatigas.
 Perque encar que sembli estrany,
 lectors meus, los asseguro,
 que d' un ral en fan un duro:
 son dos cromos de l' Estany.
 Cromos felicitació
 que treuhen d' un compromís...
 Sant Ramón, n.º 6
 los en donarán rahó.

‘ls nassos al primer contractista que dongui un arrós.
Y entretant los obrers, los miserables y escanyats *brigadiers remensas* del feudalisme modern, seguirán jugantse la pell per deu rals diaris, engreixant als que, per no garantir res, ni tan sols los hi garanteixen la vida.

¡Aquí no ‘s garanteixen mes que las *cosinas* als regidors!

¡Es aquesta la única *garantía* que no está suspesa!

BERTRÁN DE L’ Os.

“¡Oh, la Mandra!,”

Lema: “Lo tenir mandra no es ser gandul.”

(Premi en lo Certámen literari de Reus 1898)

A mi ‘m fán riure,—parlant de feyna,
aquets que cridan,—donantse tó:

—Tothom treballa—per’ poguer viure...

—¿Tothom? (exclamo)—Ca! no pas jo.

No es pas que sigui
gandul de mena;
puig l’ está en vaga
me dona pena.

Empró la mandra—sempre ‘m domina
y ‘l tenir feyna—molt m’ amohina.

Oh! si la mandra
no ‘m dominés,
travallaria
com lo qui més,

¡Tant que m’ agrada—veure, creguéme,
treballá als altres—ab ferm afany,
y quan m’ hi poso,—que prou me costa,
tant que ‘m repugna—sempre, tot l’ any!

Es que la mandra
¡no sé qué hi diga!
al tenir feyna
las mans me lliga.

Aixó ‘m fa viure,—com si fos cástich,
d’ una manera—que... visch de fástich.

Oh! si la mandra
no fos aixís,
journals faria
com tres; com sis.

Prou hi há vegadas—que fins m’ hi enfado
quan no ‘m puch treure—pas del devant
feynas d’ aquellas—tan compromesas,
tenintne ganas,—recantme tant.

Jo no puch veure
eap *toca-son*,
puig hém de férnoshi
tots en lo mon.

Com á compéndreho. —¡massa! aixó ray...
Empró la mandra—no ‘m deixa may.

Oh! si la mandra
ja s’ hagués fos,
feynejaría
com un rabiós.

—Bé! ¿qué predicas,—(podrá ben dirme
un dels que ‘s pensin—tenir rahó)

si ets, á la trassa—gandul de mena?

—¿Gandul? Protesto!—¡May! ¡Aixó no!

Això es ofensa,
un grós insult;
que ‘l tenir mandra
no es ser gandul.

Podrá ser vici—gandulería,
com tenir mandra—ser malaltía.

Oh! si la mandra
no tingués nom,
faría feyna
més que tothom.

Quan reflexiono—que Deu va dirnos
de la manera—qu’ Ell ho va dí:

—*Guanyarás, home,—lo pà, sūantlo...*

—¡Ay, Deu! No ho deya—(jo dich) per mí.

Jo bé voldría
sūarlo ‘l pá;
més ¿qui es que sūa,
má sobre má?

Plegat de brassos,—tal com se diu,
jo no més sūo—molt... al estiu.

Oh! si la mandra
no ‘m té distret,
jo sūaria
sempre á raig fet.

Com també ‘m xoca—l’ antiga máxima
tan sapiguda—per xichs y grans,
que de manera—clara y precisa,
del Travall (elava)—*ne vé ‘l descans!*

¡Ditxós qui puga
dir qu’ es vritat!
Jo quan m’ hi poso
ja estich cansat.

Lo que á mí, ‘m consta—es que (ab confiança)
qui no s’ hi mata—si que descansa.

Oh! si la mandra
me cansés gens,
faría cosas
grans, sorprendents.

¿Hi ha rés mes noble—que ‘l Travall digne?
¿Travallá ab ganas,—hi ha rés més just?...
¡Y que á mí ‘m costi—tant l’ agafarmi,

y que no ‘m vingui—may gayre á gust!

Es que á la mandra
no la puch torçe,
perque travallo
poch y per forsa.

Y quan feynejo—decidit, prest,
ans d’ enllestirme—ja estich ben llest.

Oh! si la mandra
me deixés sol,
per feyna ‘m jugo
ab qualsevol.

¡Ditxosa mandra!—¿Qué si me ‘n costa
d’ horas perdudas,—de temps qu’ es or?
Com més m’ esforso—per no tenirne,
més ella ‘m busca...—¡Si per mí ‘s mor!

—¿Que vol ser á la rifa Casta?
—¡Com vulgui, Mossen Bernat!
—¿Hi voldrà molt?—Miri, apuntim
lo mateix que l' any passat!

Per mi, ençare que m' adorni
'l sexo fort es injust.
;Ja ho diu la mare, que 'ls homes
d' avuy han perdut lo gust!

Aquesta ditxosa pau
lo nostre negoci esguerra.
;Quin dia será, Deu meu,
que torném á tenir guerra!

—Aunque soy del orden públich
l' inspector m' ha dit cremat,
que hasta el día que me muera
seré muy desordenat.

GARROTADA DE GEGO

— D' aquest cego de la vista,
senyors, tingan compasió..
— Teniu, bon home, deu cèntims..
— Deu t' ho pagui, bon minyó.

— (Pegant ara una estrevada
un mal rato li daré)
— Socorro! ¡Favor! ¡Auxi'í!
(Pillo, ja t' atraparé).

— Un centímet per' quet cego...
(Bravo, ja 'l sento vení)
Senyors, no puch treballar...
¡Murri! Quar te tinguin aquí!

— Encare que sigui cego
ja 'ls veig als pillos com tú.
Quan t' hauré romput los ossos
no farás mal á ningú

K. Bernat

No sé que ferhi
ni manegar:
may me vé á un' hora
per' treballar.

La molta feyna—no es que ré 'm fassi,
(si trobo un altre—que s' escarrassi).

Oh! si la mandra
no 'm fés tan goig,
me tornaria
pe 'l Travall, boig.

*
*
*

Aquí, vosaltres,—mortals mandrosos,
prenéu exemple—del meu neguit;

travalleu forsa—sense cansarvos
y á mi deixéume—sol y aburrit.

Es l' anatema
que al demunt duch.
Jo... ¡prou faria!
empró no puch.

Que si la mandra—may me fés nosa,
lo de fer feyna—fora una cosa
que hi gosaria
—tinguéuho entés—
mentres fos feyna
de... ¡no fer rés!

PEPET DEL CARRIL.

No es or tot lo que llúhu

En Pepito Paterrat era un cessant, qu' havia jurat suicidarse, avants que casarse ab una dona pobra.

Com que no era curt d' ingeni, havia posat en practica mil farsas pera pescar una pubilla rica.

Pero com que en los felissos temps que corrém, trobar qui deixi enganyarse es tant dificil com fer passar un elefant pe 'l cos d' una agulla, en Pepito Paterrat, havia sortit cent vegadas de casa la publi-lla escullida, ab la qua entre camas ó mes ben dit: ab un fart de garrotadas ó ab un tip de puntadas de peu, en los sitis que no es precis senyalar.

S' havia fet passar per marqués, per comte, duch y baró, per fer obrir l' ull als pares de las noyas, pero mes de quatre vegadas quan aquets descubrían la estratagema, li obrían lo cap y li tancavan la porta. Y ell no tenia altre remey que tancar la boca... perque la culpa 'l confonia.

No fa molt temps, trobantse á l' aguayt á la plassa del Pi, mentres los devots sortían de missa de dotze, va veure eixir de la iglesia á una mare acompanyada de dos fillas ricament vestidas que 's presentaren á son esperit observador, com dos princesas anhelants de casori.

En Pepito, portava un ben tallat traje que li deixava un cómich, company seu de dispesa, que 'ls días de festa no 's llevava fins á las dos de la tarde. Estava, fins á cert punt, temptador y elegant.

Al passar per son costat las dos nenas casadoras, va enjegarlos una mirada incendiaria, que fou corresposta satisfactoriament.

En Pepito va dirse:—¡Aixó es conquista fetal—y va seguir las.

Ellas 's deturaren pera comprar un tortell á ca 'l mallorquí del carrer de Petritxol, y ell, donantse ayres de potentat, també va entrarhi, pera encarregar una arroba de pastas que necessitava segons va dir—pera destinar al bateig d' una criatura á qui havia de apadrinar en las fonts baptismals, pero com que 'l mallorquí va manifestarli qu' havia de deixar

paga y senyal, després d' haverse registrat totas las butxacas, digué que s' havia deixat lo porta-monedas á casa, y que ja enviaria á un dels deu criats que á sas ordres tenia.

Las dos noyas casadoras, al sentir lo *dels deu criats*, prengueren á n' en Pepito per un capitalista, y li dirigiren una mirada d' aquellas qu' en lo llenguatge amorós volen dir: Segueixme y no desconfihs.

En Pepito va sentirse orgullós de la seva táctica, y va sortir de la botiga devant de la mamá y las dos noyas, no sense haverlas saludat, avants ab una reverencia fins als talóns.

Y un cop al carrer, anantli las dos noyas y la mamá al darrera, va deixar caure 'l mocador de butxaca sobre l' empedrat y va continuar lo seu camí com si tal cosa.

Prompte una de las dos nenas, va dirli ab veu tan dolça que va ressonarli en lo mes fondo del cor: «Jove, jove, miri que li ha caygut lo mocador.»

—Mil gracias, senyoreta.

Y á rengló seguit en Pepito, va comptar que tota la seva vida havia sigut distret, y qu' una vegada havia perdut una cartera que contenia la seva cedula y dos mil pessetas. Un pobre pare de familia va trobar la cartera y va faltarli temps pera portarla á sa casa. Ell assombrat devant d' aquell acte d' honradesa, va regalar las dos mil pessetas al pobre pera que prengues café y en fes calsetas pe 'ls petits. Un' altre vegada va perdre un anell ab un brillant que havia costat quatre mil pessetas al seu avi, y per tractarse d' un recort de familia, va donarne quatre mil duros de trobas y una pensió vitalicia.

La mamá y las dos noyas se l' ascoltavan ab un palm de boca oberta, pensant qu' era precis no deixar escapar á un home tan rich y tan espléndit.

Avants de vuyt días en Pepito Paterrat, ja tenia entrada á casa la familia Rosegons ó siga á casa de la senyora y senyoreta esmentadas y del senyor Ambrós Rosegons, qu' era 'l jefe de la familia.

Lo senyor Ambrós, á part de son títul de cap de casa, era un peix dels que 's portan l' oli, y encare qu' estava tan malament de diners, com en Pepito de roba, va explicar á n' al nostre cessant tals grandesas, qu' aquet va quedar plenament convensut de que si podia pescar á una de las noyas, dormiria

sobre matalassos de ploma y menjaria faisans dau-rats cada dia.

En Pepito, com que sols podia disposar del traje del comediant los diumenges hasta las dos de la tarde, á fi d' evitar compromisos, va escusarse de visitar los dias laborables á la familia Rosegons, dihent qu' eran tals y tan complicats los seus negocis y ocupacions, que sols li quedavan disponibles los diumenges pera quedar bé ab sas coneixensas.

Com que 'l nostre cessant no va parlar de que encare 'ls diumenges tenia 'l temps limitat fins á la hora esmentada, lo Sr. Rosegons va convidarlo al dinar del dia del Sant de la pubilla, que, precisament, en diumenge s' esqueya.

En Pepito no podia desayrar lo convit.

Va arriuar lo diumenge, y va dirse: Ja sé que 'l comediant quan se llevi y vegi que no compareixo treurá foch pe 'ls caixals y 'm mourá un escándol quan jo entri á la dispesa; pero li diré que hi anat á cop de punys ab un insolent que m' ha trepitjat, sense dirme "dispensi," y que m' han portat al quartelillo, ahont m' han retingut algunas horas. Així surto del pas.

Creyent qu, així quedava tot arreglat, en Pepito va presentarse á casa 'l Sr. Rosegons, ab la gana qu' es de suposar. Lo dia avants va purgarse.

Los vapors del vi de ral lo porró van donar esperit á n' en Pepito, y terminat lo diná va cridar apart als pares de la pubilla, y en breus paraulas va demanarlos la seva má. Los pares que li haurían donat no sols una *má*, sino una *resma* que 'ls hagués demanat, donaren bonas esperansas al pretendent, quedant en sondejar la voluntat de la noya.

Sortiren després tots plegats á passeig, y 'l comediant que en aquella hora 's dirigia al teatro, rabiós per la jugada d' en Pepito, y ab un vestit enmatllevat, al veure passejar tranquilament al nostre home va encarárseli, dientli mil fástichs y reclamantli lo traje qu' en tal mal hora havia consentit en deixarli lluhir.

En Pepito va quedar groch y vert, sense saber qué dir ni com excusarse,

Y per mes que quan hagué desaparecut lo có-mich, quí tenia tart, porque havia de trevallar en lo primer acte, va manifestar en Pepito que havia enmatllevat lo vestit que portava, porque 'l sastre no li havia acabat lo que pensava estrenar aquell dia, lo Sr. Rosegons, quí coneixia als coixos sentats, va *despedir*lo, dihentli qu' una filla tan ben dotada eom la seva, no havia de casarse ab lo primer *perdis* que 's presentés,

En Pepito va marxar escorregut, y després d' haver plorat la seva desgracia, ajassat en lo seu catre, millor dit, en lo catre de la dispesera, va tenir una idea lluminosa. Pera posarla en práctica era precis tenir los rals que podia costar un anunci de pocas ratllas en «El Noticiero Universal» periódich que, cada nit, llegia 'l Sr. Rosegons. Va corre á empenyar los llenzols del catre de la dispesera. N' hi deixaren quatre pessetas.

L' endemá en lo diari esmentat, apareixia lo següent anunci:

«Se desea saber el paradero de D. José Patorrat, para hacerle entrega de la cuantiosa fortuna, que en testamento le deja su tio y padrino, D. José Comellas y Patorrat, fallecido en Lóndres. Mandar la dirección del sobrino á C. V. listas de correos.»

Quan lo Sr. Rosegons va llegir lo transcrit anunci, va tractarse de burro per no haver sapigut endevinar qu' en Pepito havia d' heredar una fortuna, que, segons semblava, importava uns quants milions.

L' endemá va corre á donar mil satisfaccions á n' en Pepito, per haverlo despedit á caixas destrempadas, alegant en son descárrech, que quan se tracta de la felicitat d' una filla, ls pares cometen barbaritats moltes vegadas.

En fi; al cap de quatre setmanas s' unían en indisoluble llas en Pepito Patorrat y la noya gran del Sr. Rosegons.

La dispesera del nuvi volia anar á descubrir als sogres la feta del empenyo dels llenzols del seu catre, pero va desistir de ferho, al promètreli en Pepito que en cambi de lo que ella havia perdut, un cop entrat en la familia Rosegons, li regalaria uns llenzols... *de seda*, y un catre de plata ab incrustacions d' or.

¡Pobra dispesera... si no té altre *catre* per anarsen al llit!

Perque l' endemá de la boda, 's vegé que no era or tot lo que brillava á casa 'l sogre d' en Pepito. Un acreedor intransigent va embargar al Sr. Rosegons tots los mobles y tot lo embargable.

Lo mateix dia 'l cotxero que va facilitar los eotxes per' la boda, haventse enterat de que en Pepito que 'ls havia llogat era un *pela-canyas*, va pelarli la esquena á cops de tralla.

Avuy, després d' uns quants dias de dejuni, en Pepito Patorrat y sa esposa, gracias á la influencia del comediant de que s' ha fet menció durant aquesta verídica historia, que es tan prompte de gènit com bondadós, han assegurat la seva subsistencia.

Han sigut contractats en calitat de comparsas en un teatro de vers, ab l' haver diari de cinquanta cèntims de pesseta.

A. GUASCH TOMBAS.

GOTIMS

La Paca, noya molt maca,
de fer gorras molt ne sab;
pro las gorras que la Paca
fá, no cubreixen lo cap;
descubreixen la butxaca.

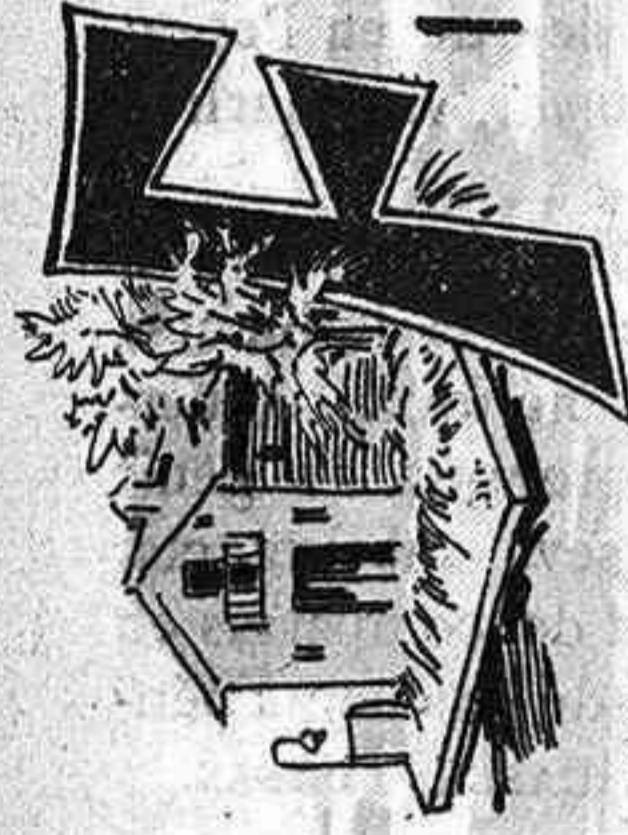
En Pep Gual y Matasanoa,
jove *presumit* de Sans,
vá entrar, pera comprar guants,
á una fábrica de *guanós*.

A un viudo li preguntavan;
—¿Cóm tens *querida*, Cirés?
—Vareig prometre á la dona
que no 'm casaria més.

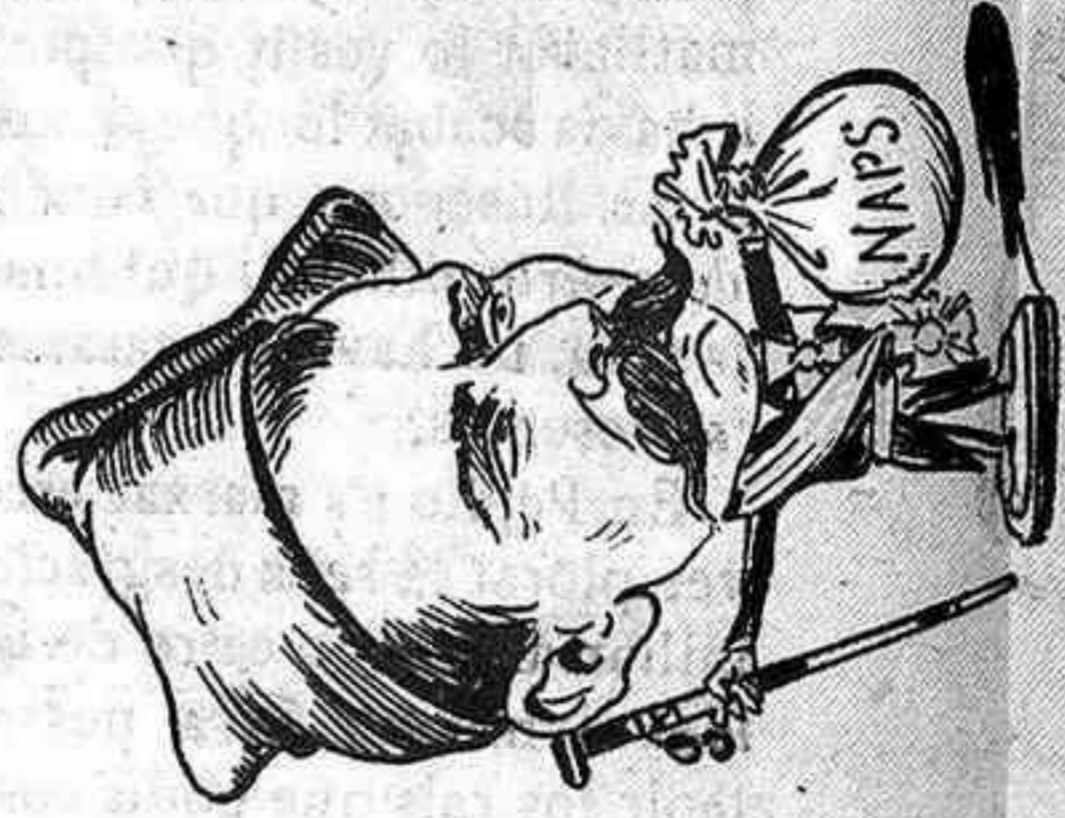
EMILIO SUNYÈ.

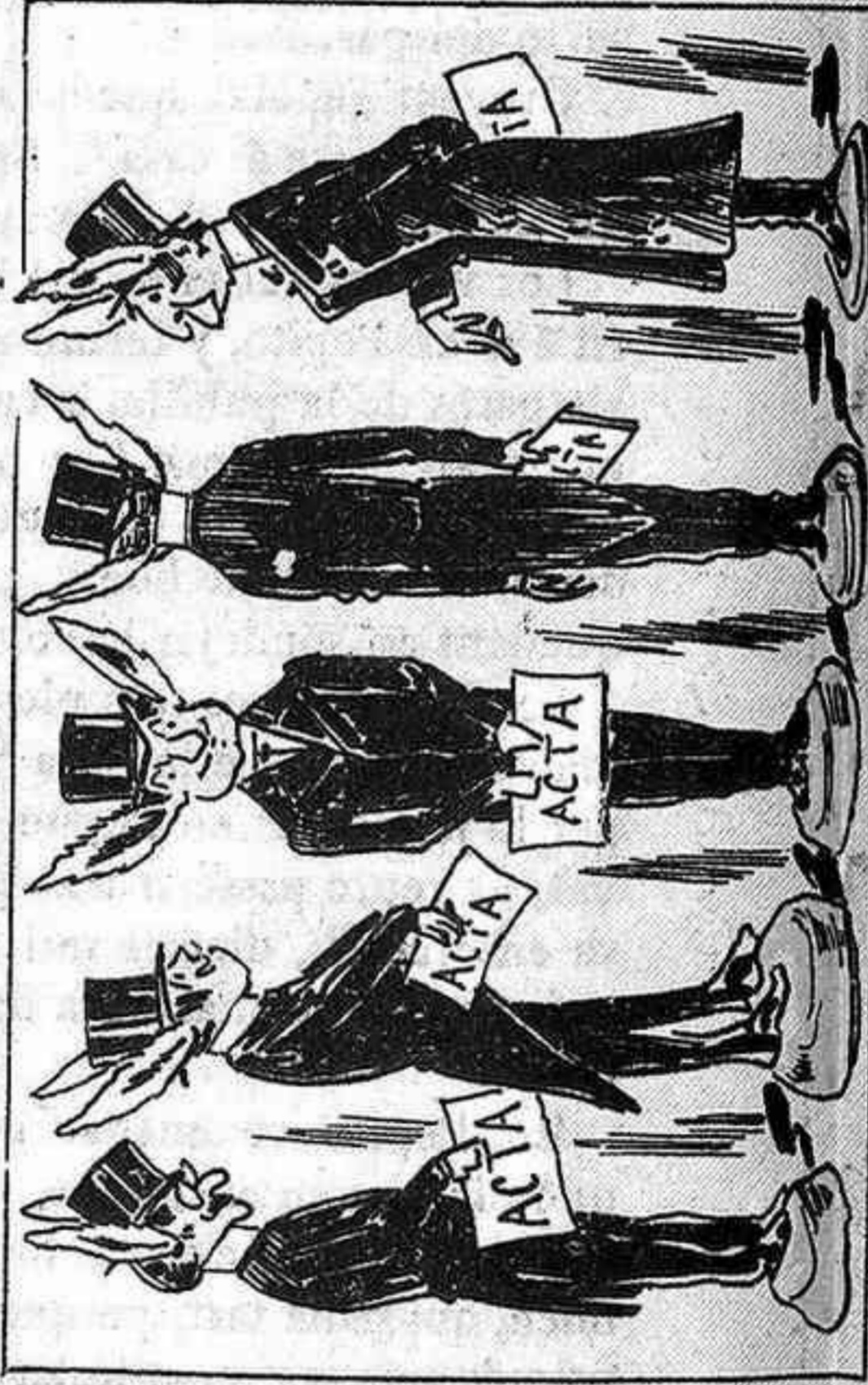
FIGURETAS DE PESSEBRE

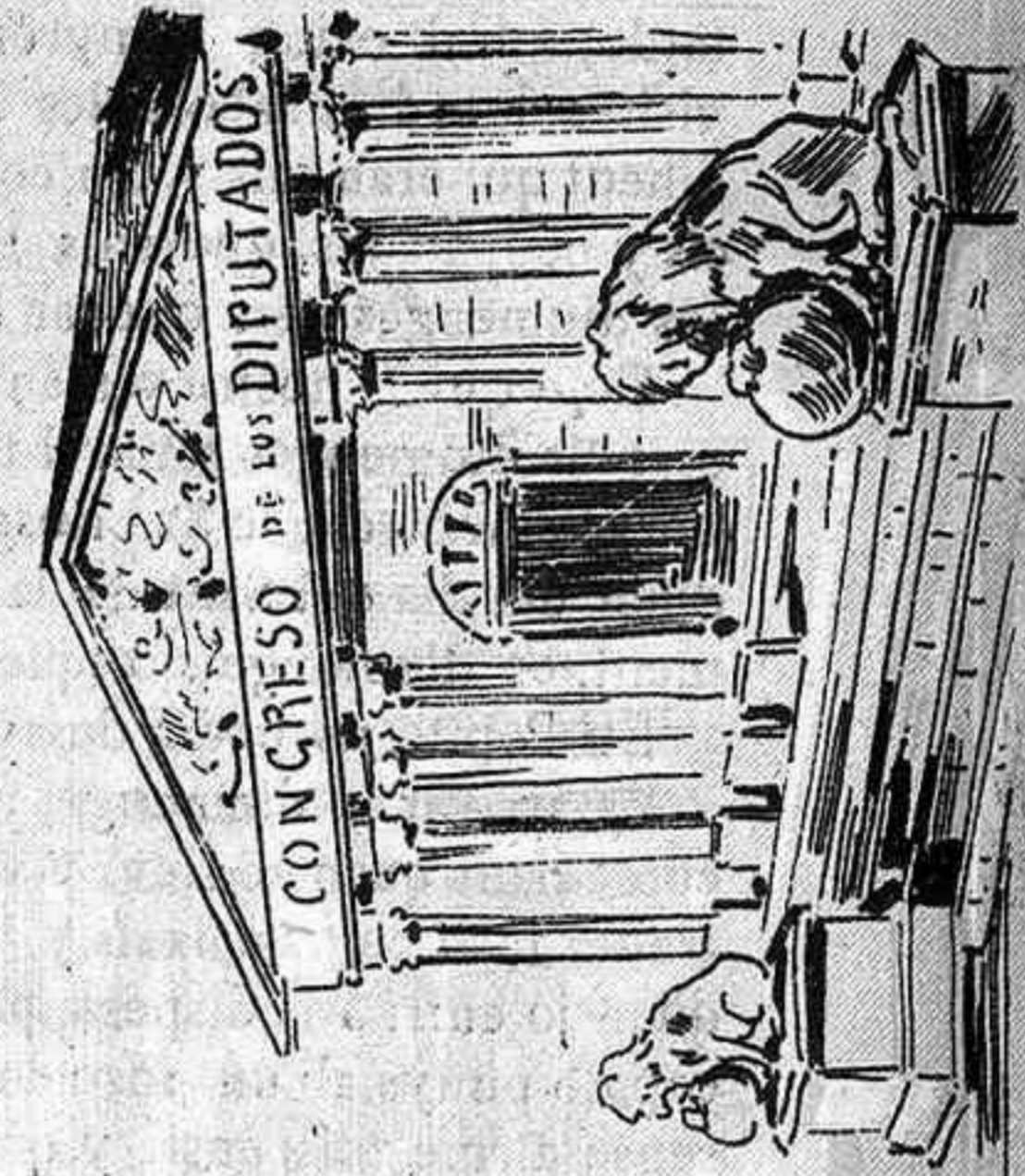
Lo tragner y lo pobre burro.

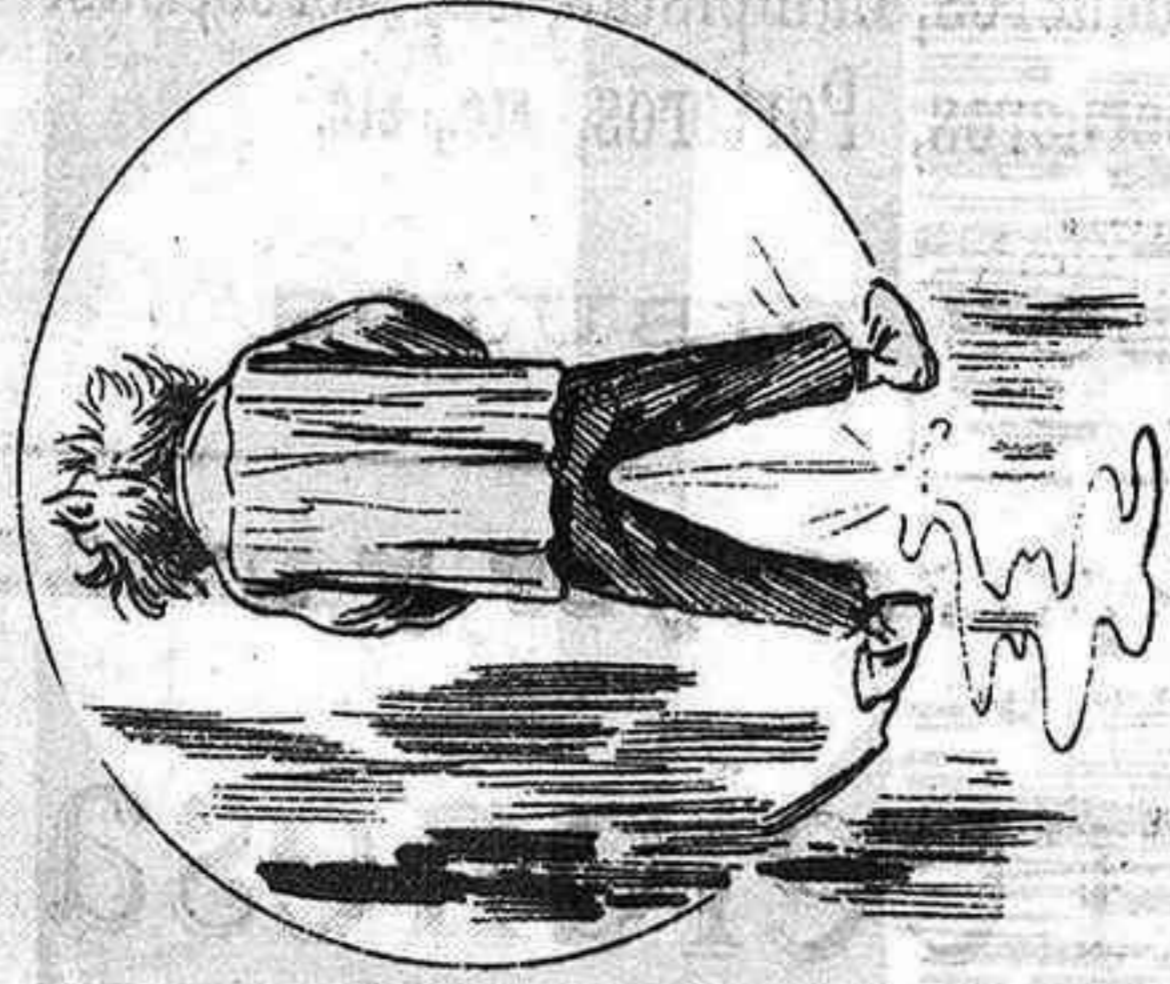
Un pageset.

Conillots de la majoria.

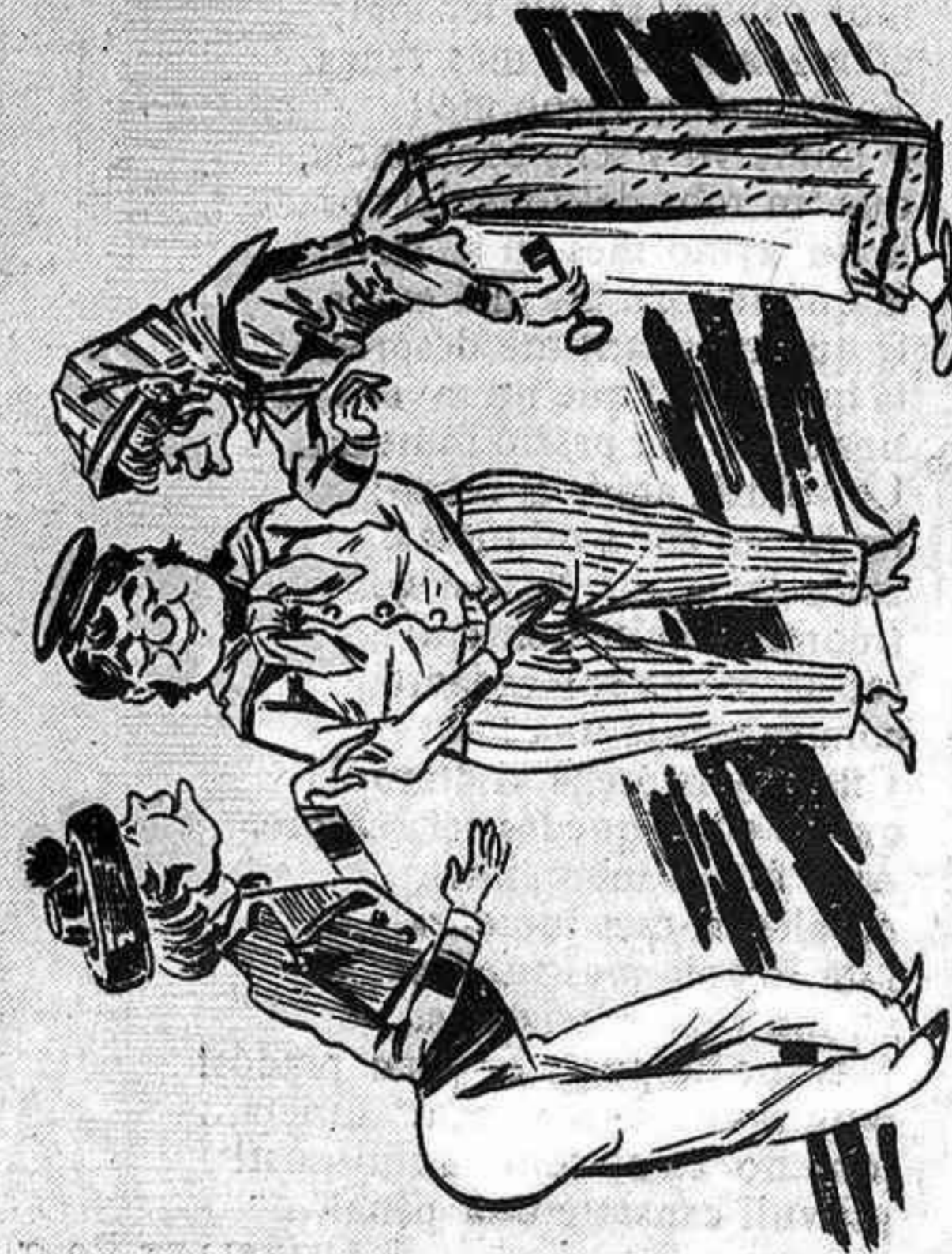
L' estabie del Betlèm madrilenyo.

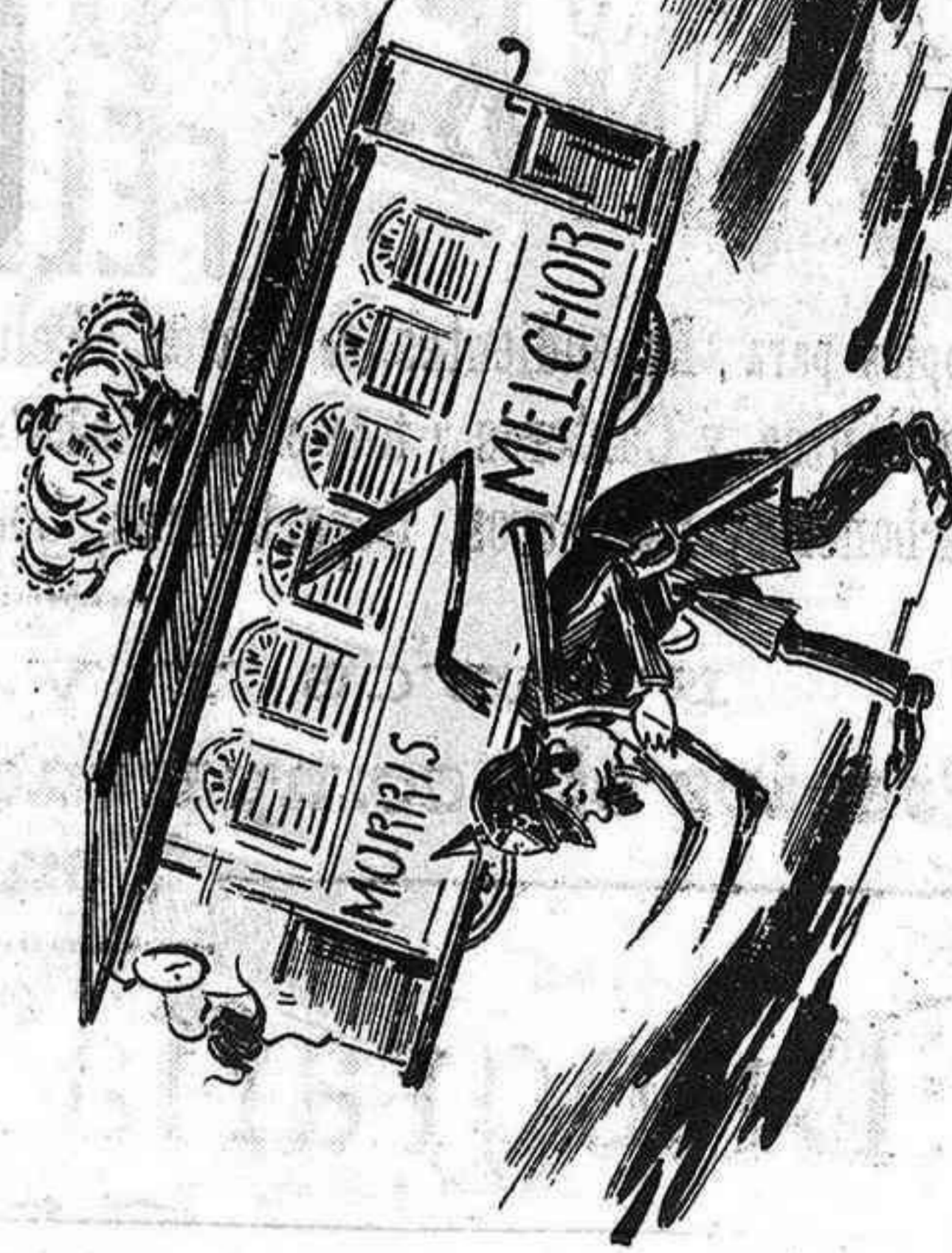
Un riu.

L' estrella del Orient, que cada setmana hi frega rajotas.

Varietat de porquets.

Del burro Municipal n' ha fet un manso animal.

Aquet mago vá montat á caball d' un Sindicat

Del consumidor poruch i' altre rey n' ha fet un ruch.

ELS TRES REYS

TALONARIS

PERA

apuntes del sorteig de Nadal

Magníficament litografiats é impresos á dugas tintas, ab l'alegoría de la Fortuna

Los de 100 fullas, á 80 céntims

„ „ 50 „ á 50 „

VENTAS AL PER MAJOR Y MENOR

LITOGRAFIA BARCELONESA

DE

RAMÓN ESTANY

6, Carrer de Sant Ramon, 6 -- BARCELONA

Als senyors Corresponsals de LA TOMASA, llibreters, kioscos y demés punts de venta se 'ls farà lo desquento acostumat.

INTIMA

Los gelos m' estant matant
 tinch rábia al cor, tinch enveja,
 mon cap pensa sols fer mal,
 crema la sanch de mas venas.
 Voldria teni, aprop meu,
 l' home vil y sens consciencia,
 que 'm roba del fons del cor
 la qu' aymo mes en la terra;
 la qu' un jorn me jurá amor,
 la qu' avuy tant me desprécia,
 la qu' encar' que no m' estimi
 tinch per ella passió inmensa.
 Lo voldria aquí, al costat;
 fer lo seu cor á miquetas,
 tréureli 'ls ulls, ferlo cego,
 tréureli l' ánima entera
 rebejarme ab son cadavre
 com se rebeja una fera,
 y fins mort pregá al dimoni
 qu' ab ell se quedés per sempre.
 Ajxó fora 'l meu anhel,
 m' alegría mes inmensa,
 fora lo goig mes sublim
 en ma vida de tristesas.
 Mes. no ho puch fer ¡Deu piadós!
 puig tant t' aymo encar' nineta...
 ¡que no 't vull doná un disgust!
 ¡ni vull causarte una penal...

J. CASTELLET PONT

PARA NAVIDAD — GRAN SURTIDO EN

propias para Dependientes de Cafés, Peluquerías, Fondas, así como Corporaciones de Serenos, Vigilantes, y Carteros y toda clase de industrias como Panaderos, Lampistas, Zapateros, Sastres, Carboneros, Basureros, Repartidores, Cocheros, Taberneros, Porteros, etc., etc.

NUEVOS Y VARIADOS DIBUJOS

Precios sin competencia

Ventas al por mayor y menor

Litografía Barcelonesa

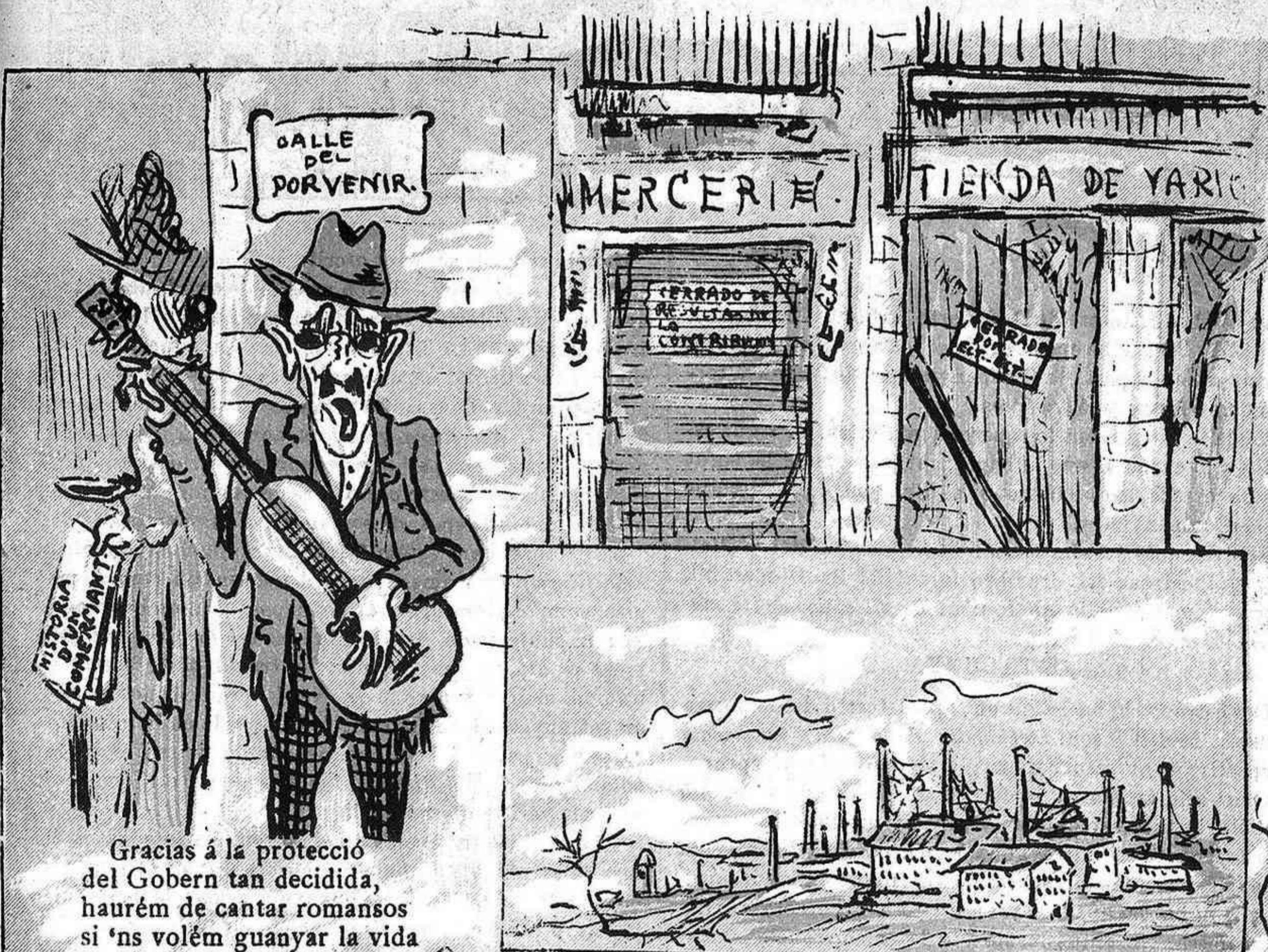
DE

RAMÓN ESTANY

6 - CALLE DE SAN RAMON - 6 - BARCELONA

UN PERVINDRE NEGRE

Gracias á la protecció del Govern tan decidida, haurém de cantar romansos si 'ns volém guanyar la vida

Paradas veurém las fábricas, al comers agonitzant si no llensém prompte 'l puro pervers que 'ns estén fumant.

COSTA

PRINCIPAL

La célebre Empresa de D. Alberto de Sicilia ha anat al cel (R. Y. P.) y s' ha encarregat del teatro y per lo tant de portar la nau a port, la Companyia que hi actuava formant una Associació artística.

Hasta lo dia present lo repertori executat ha sigut escullit y la execució que hi han donat los artistas ha sigut molt acertada, lo que fá honor al Sr. Bonaplata, director de la Companyia.

Per' dissapte pròxim s' anuncia lo benefici del Sr. Salvat, ab l' estreno del drama original del Sr. Dumas, fill, y traduït al castellá ab lo titol de *El amigo de las mujeres*.

CATALUNYA

Dos estrenos hi ha hagut en aquet teatro desde nostra passada revista y son: *La chiquita de Nájera* y *La chavala* respectivament, resultant ser; la primera sols un apropòsit per' una artista en lo dia de son benefici—si es que vol elegir dita sarsueleta—y per lo tant dit está que es molt poqueta cosa; la segona ó siga *La chavala*, sarsuela que la Empresa ha presentat ab tot rumbo en lo decorat, ja que hi ha set quadros y en tots ells decoració nova y exprofessa. No entusiasmá á la concurrencia, millor dit encare, se feu pesada per tanta mutació—ben poch justificada—per ser son argument gastat hasta la sacietat y no haverhi en tota la obra apenas motiu de aplauso.

Los autors de *Las bravias* que ho son de *La chavala*, se ven que al buscar argument original en son cacumen, 'ls hi surt un bon xich desigual.

Ho sentim per la Empresa d' aquest teatro, pues en lo que va de temporada no ha tingut la sort de trobar cap obra que la torni á sos bons temps.

GRAN-VIA

Ja té un altra obra que resultarà una mina pera l' amich Güell. Nos referim á *El señor Joaquín* sarsuela que lo públich ha rebut ab extraordinari aplauso tant per sas escenas cómicas y dramáticas, com per sa inspirada música que es molt digne del mtre. Caballero.

Lo Sr. Romea, autor de la lletra, en la obra *El señor Joaquín* se 'ns ha revelat autor *de cuerpo entero*, puig que ha sapigut trovar un argument sumament simpàtic interca'anthi ab acert escenas altament conmovedoras que s' apartan per complert del habitual género chico.

Sens dupte que també se deu una gran part del éxit á la execució inmillorable que hi han donat los principals interpretes de la obra y ho son la Srta. Pastor y lo Sr. Ruiz de Arana, vejentse secundats ab gran acert per sos dignes companys.

UN CÒMICH RETIRAT.

Havém rebut lo següent escrit:

«Amich A. Guasch.—Tinch noticia de que fa dos ó tres setmanas un fulano amich de comprometre y de sorpendre la bona fé de LA TOMASA va enviar á n' aquesta Redacció un sonet titulat «A una nassaria» qual sonet estava ja publicat en LA TOMASA feya temps y com qu' ara anava firmat per L' *Avi Riera* y no era aquet qui l' havia enviat, se li participa per' que procuri retirarlo (si es que 'l té per publicar) y estriparlo á fi de que ningú quedi en mal terreno.—Disposi de son amich, J. Asmarats.»

Acostumats com estém á que una colla de aficionats al robo lliure-literariament pariant nos envihi com á propias, composicions agenas, no ha pogut assombrarnos lo que un subjecte de mala sombra, *un criatura*, com vulgarment se diu, nos hagi remés un treball suscribintlo ab un nom usurpat; pero lo que verdaderament nos ha causat estranyesa es que la petició formulada en la transcrita carta hagi partit del Sr. Asmarats, y no de nostre volgut colaborador L' *Avi Riera*, qui al fi y al cap era qui devia posar la veritat en son lloch.

L' escrit del Sr. Asmarats, si no reuneix tots los caràcters de la oficiositat, ha d' encloure un misteri, que tal vegada descobririam si 'ns donavam la pena de llegir entre llineas, misteri que no estranyariam deixés al primer dels esmentats senyors á un nivell que pera nosaltres no voldriam.

Pero com que no es la nostra missió desxifrar enigmas sino insertarlos en la secció especial del nostre periódich pera que 'ls desxifrin los aficionats á fer gimnástica de cervell, suposant que L' *Avi Riera* tindrà marcat gust en enviarnos la solució á la *estranya xarada* del Sr. Asmarats, li trasladém la citada carta á fi de que 'ns manifesti lo que hi hagi sobre 'l particular, y formuli, en son cas, la petició del mencionat xaradista, ja que en L' *Avi* sols havém de reconeixre facultats pera formularla.

¡Apa, donchs, Sr. *Avi*, tota vegada que no han respectat las sevas canas, usant lo metro, ó la prosa vil (?) si mes li acomoda, parli clar en aquest assumpto, que ja sab que nosaltres nos posém sempre del costat de la rahó y som enemichs de las bromas de mal género.

¡Que no 's digui voto á n' ell,
qu' un criatura, un fastigós,
un nen, un ximp'e, un mocós,
se burla d' un *avi vell*!

Llegim que 'l yanqui Mr. Poypon, que 's proposa recorre 'l mon á peu, va arribar dissapte á Lleyda.

¿Yanqui y va peu?

Alguna en porta de cap.

Encare 'ns recordém de Mr. Gandeaux, qui, titulantse artiller francès, també corria aquets mons de Deu, dirigit la pnteria á la bossa dels incauts.

¿Con que Mr. Poypon se proposa....

¡Eres yanqui y no te creo!

Una esposa del Senyor s'ha fugat d'un convent de Toledo.

A pesar dels seus vint anys de matrimoni, no s'havia acostumat als mals tractes, que segons sembla, rebia per part de la sogra ó siga la priora del establiment.

Pera realisar la fuga va deixar-se anar desde una altura de 11 metres.

Lo pare esperitual de las monjas, qui va adonarsen, va excomunicarla, pero á pesar de la excomunió, la monja fujitiva va caure á terra sense sufrir lo menor dany.

Un pare com lo referit podria prestar un gran servey á determinats contractistas.

Veuria, per exemple, que 'ls obrers ocupats en obrir una zanja van á ser víctimas d'un esllayisament de terras, enjugaria una excomunió, y las terras suspendrian sas malas intencions y 'ls obrers quedarian intactes.

Senyors Piera, Cortinas y Companyia, vegin si á falta de director facultatiu, pot convenirlos aqueix pare esperitual.

*

L'insigne empresari de Sabadell, Sr. Ribera, qui, segons sembla, va sortir de tino al llegir un suelto que en un de nostres últims números li dedicavam, gosa d'una gran reputació entre 'ls artistas de teatro.

Pera 'l diumenge passat—segons referencias—tenia anunciada pera ser executada en lo teatro Enterpe d'aquella població la ópera *Los Hugonots*, pero tingué de suspéndrela á causa de que 'ls artistas de Barcelona que tenian de desempenyarla, al enterarse de que l'empresari era l'esmentat Sr. Ribera, van enviarli recados, y s'abstingueren de posarse en camí de Sabadell, tement que no fossin pagats ab signos, com acostuma dirse.

Se 'ns ha dit també que tan apreciable empresari, després d'haver sigut ataconat per la artista de que ferem menció, ha sigut també acariciat per un'altra persona.

Ja diguerem que aquestas demostracions de carinyo (?) s'encomenavan, y resulta, per lo tant, que siguerem profetas.

Certs empresaris tindrian de portar la cara blindada, de lo contrari no serém nosaltres qui 'ls arrendi la ganancia.

*

S. M. Morris I continua impertèrrit en sa taleya de pujar á coll-y-bé de tots los barcelonins.

Imitant als constructors del célebre Pont del Diable, de Martorell, que segons la tradició, fou comensat y acabat en una nit, en una sola nit també va plantar un sens fi de pals en una llarga extensió de la Gran-via.

Se diu que rebé ordre d'arrancar aquells adefessis en lo terme de dos días, pero Mister Morris que fá tan cas dels mandatos de la Alcaldia, com de la pluja quan se troba sota teulat, ha quedat tan fresch com si li diguessin «Llúcia.»

Ell s'ha proposat matar eléctricament á tots los barcelonins, y tossut com á bon inglés, no parará fins haver convertit la ciutat en cementiri.

Senyor Murrís, senyor Morris,
vosté tot ho fa aná á *narrís*...

¡Una mica de pietat
pe 'ls vehins de la ciutat!

*

D. Joaquim Alarcon, germá del difunt D. Pere Antón, autor de la coneguda novela *El niño de la bola*, s'ha presentat al Govern Civil á Madrid demanant la suspensió de la sarsuela *Curro Vargas*, estrenada en lo Circo de Parisch y de la que 's titulan autors los Srs. Dicenta y Paso.

Fa poch mesos al ocuparnos de la mort del celebrat novelista francès. Emile Richebourg, monifestarem qu'entre la novela d'aquest escriptor titulada «Un Calvari» y 'l drama d'en Dicenta «Juan José» se notavan molts punts de contacte.

Ara, se demana la suspensió de las representacions de *Curro Vargas* per estar basada en la novela «El niño de la bola»....

A veure si al cap de vall 'ns haurá sortit un altre *Suripanto*.

Si s'proba que realment la esmentada sarsuela ha sigut escrita sobre 'l patró de «El niño de la bola», sols podran alegar los plagiaris que tractantse d'una *bola*, lo mes naturalt era que rodés, y van dirse: ¡Fora escrúpuls... y rueda la bola!

*

Diuhen d'Alger que varios tripulans del creuter nort-americaná *Helena*, entraren lo diumenge passat en lo café de Burdeos.

Los espanyols que 's trobavan en lo local, s'aixecaren indignats y 's retiraren.

Com se coneix qu'aquets espanyols prenian lo seu café, pagant lo ral ó lo que costi una tassa de dita beguda en Alger.

Si haguessin sigut comisionats ab un crescut sou, per amor á la patria haurian menjat sino en un mateix plat, begut ab una mateixa tassa ab los tripulans de l'*Helena*.

Pero es casi segur, qu'avants d'acabarse 'l café, ja haurian desaparecut las tasses y las culleretas.

CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l dia 11 d'aquet mes)

Publicarém los següents travalls: A las tres noyas mes macas del Districte de Gracia; Diálech entre municipal y sereno; A ma ex-xicota; Ja está dit; acudits teatrals de R. P. y trcnea-closcas de A. Snopmas, Quelmi-Samoc, Roca Coll, y Dos torners y C.^a

LA TOMASA

PERIÓDICH FESTIU, IL-LUSTRAT Y LITERARI

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya y Portugal, trimestre.. . . .	1'50 pessetas
Cuba y Puerto Rico, id.	2 »
Extranger, id.	2'50 »
Número corrent.	0'10 »

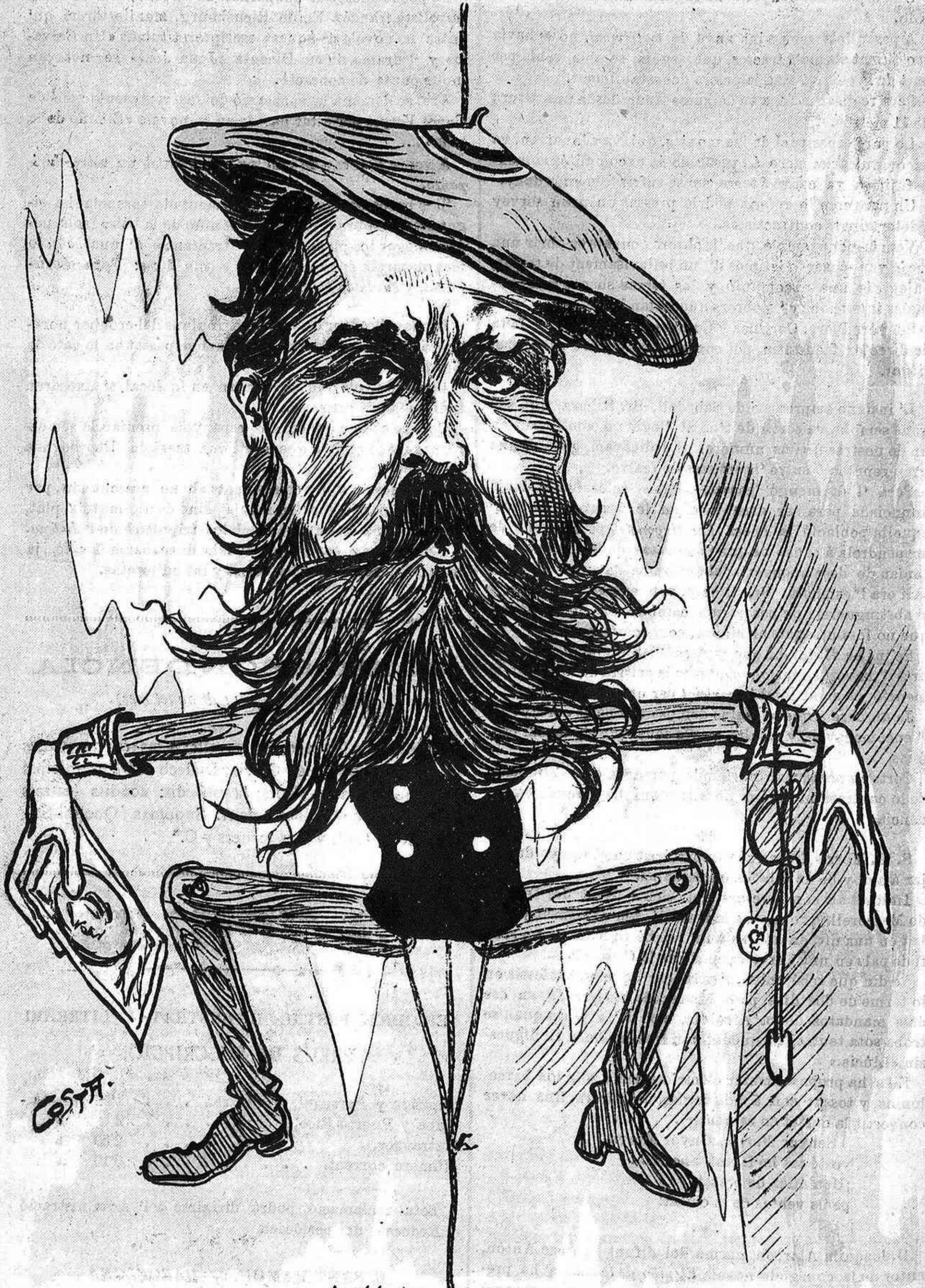
Tota reclamació podrá dirigir-se á l'Administració y Redacció del periódich

6, SANT RAMON, 6.—BARCELONA

LA TOMASA

LOS QUE 'S BELLUGAN

Aquí 'n tenen un que 's mou
fent tremolar á mes de mil;
pero per sort, se belluga
com los ninots... ab un fil.